

hují se naň tudíž také předpisy onoho zákona o disciplinárních trestech a řízení disciplinárním §§ 12—18. Zákon rozeznává co do kompetence k ukládání trestů disciplinárních jednak domluvu a písemnou důtku (§ 12, odst. 2 č. 1 a 2), jednak ostatní tresty disciplinární (§ 12, odst. 2 č. 3—6). Udělení domluvy a písemné důtky upraveno je v § 13 a přísluší starostovi. Ostatní disciplinární tresty ukládá po řízení provedeném dle §§ 14 až 16 obecní zastupitelstvo disciplinárním nálezem ve smyslu § 16, odst. 1 zákona. Zákon rozděluje tedy zcela přesně kompetenci k disciplinárnímu stíhání jednak na starostu, jednak na obecní zastupitelstvo, a přiznává každému z těchto obou orgánů v mezích jemu vytčených samostatnou kompetenci, která se navzájem vylučuje.

S tímto nazíráním zákona souhlasí také úprava postupu instančního, jak normována v § 16, odst. 3, kde se stanoví, že z disciplinárního nálezu vyneseno dle §§ 13 n e b 16 lze se odvolati dle ustanovení § 99 ob. zřiz. Zákon — beze vší pochyby docela úmyslně — necituje § 40 ob. zřiz., který rozhodnutí o rekursech do opatření starosty přikazuje obecnímu zastupitelstvu, nýbrž klade disciplinární nálezy vydané starostou dle § 13 a obecním zastupitelstvem dle § 16 s o u ř a d n ě v e d l e s e b e a ohledně obojích stanoví t ý ž i n s t a n č n í p o ř a d, jak je určen v § 99 ob. zřiz. Tímto speciálním předpisem § 16, odst. 3 je tedy pro obor disciplinárního řízení proti obecním úředníkům dle zákona z 29. května 1908 derogováno všeobecnému ustanovení § 40 ob. zřiz. a pořad instanční upraven v ten rozum, že o odvoláních z disciplinárních nálezů, vydaných dle § 13 obecním starostou, rozhoduje dle § 99 ob. zřiz. přímo — s p o m i n u t í m obecního zastupitelstva — v druhé instanci okresní výbor. Že názor ten je správný, potvrzuje také odst. 4 § 16, jenž mluví toliko o okresním resp. zemském výboru, a to hned v zápětí a v úzké spojitosti s předchozím ustanovením odst. 3, takže je nepochybně, že také v tomto odst. 3. zákon měl jako instance na mysli jenom tyto dva úřady a nikoli zastupitelstvo obecní.

Bylo proto naříkané rozhodnutí, které spočívá na opačném, nesprávném názoru právním, dle § 7 zák. o správ. soudu zrušiti.

Č. 896.

Zabírání bytů: * Žádost za schválení smlouvy nájemní, která došla k úřadu po doručení nálezu zabíracího, nedotýká se právní účinnosti zákona.

(Nález ze dne 20. června 1921 č. 5887.)

V ě c: Štěpán K. a Josef J. proti společnému bytovému úřadu v Praze stran neschválení smlouvy nájemní.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — — —

Podle § 10 zák. o zab. bytů pozbývají vlastník domu a nájemník zabráním bytu nebo místnosti práva, aby volně nakládali zabranými byty a místnostmi. Podle § 2 téhož zákona jest povinen ten, kdo h o d l á pronajmouti byt nebo jakoukoliv místnost, aby to n a p ř e d oznámil obci

ke schválení. Nemůže tedy vlastník domu a nájemník byt nebo místnost s účinkem pronajmouti (podpronajati), dokud nedala mu obec k tomu svého svolení.

Z toho však jde, že pronajal-li někdo byt nebo místnost sice ještě před tím, než mu byl doručen nález o jejich zabrání, žádal-li však obec o schválení nájemní smlouvy teprve poté, když mu byl zabírací nález doručen — nemůže se žádost ta dotknouti právní účinnosti zabíracího nálezu.

To platí ovšem i tehdy, když osoba, kteréž mají býti byt nebo místnost pronajaty (podpronajaty), vyhovuje podmínkám § 14 uv. zák., poněvadž § 1 nevyjímá nájemní smlouvy s takovými osobami ujednané z povinnosti oznamovací, a poněvadž účinek zabrání podle § 10 nastává i proti nájemcům majícím tyto náležitosti.

V případě soudu předloženém stalo se rozhodnutí, byt zabráti, dne 15. února 1921 a bylo stěžovateli K. doručeno dne 19. února 1921. Stěžovatelé zažádali o schválení nájemní smlouvy teprve podáním ze dne 21. února 1921, došlým k žalovanému úřadu až 23. února 1921. Měl tedy úřad ten právo, odepřít schválení smlouvy nájemní a to i v případě, že by stěžovatelé byli prokázali, že nájemník vyhovuje podmínkám § 14, odst. 1 lit. a) a b) o zab. bytů, a jest tedy stížnost neodůvodněna.

Č. 897.

Právo spolkové: Dosah práva dozorčích úřadů zasahovati do vnitřního života spolků zřízených dle zák. z 15. listopadu 1867 č. 134 ř. z. Poměr spolku hlavního k pobočnému.

(Nález ze dne 21. června 1921 č. 7816.)

Věc: »Svaz západočeských domkářů a maloročníků v Plzni« a »Skupina svazu západočeských domkářů a maloročníků pro Domažlice a okolí« (adv. Dr. Alfr. Meissner z Prahy) proti ministerstvu vnitra v Praze (za stranu zúčastněnou M. K. a spol. adv. Dr. Fr. Jindra z Prahy) o zrušení usnesení valné hromady.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Na počátku května 1920 došlo na okresní správu politickou v Domažlicích podání »zástupců Skupiny západočeských domkářů a maloročníků pro Domažlice a okolí«, podepsané Josefem V. jako jednatelem, které oznamuje, že 9. května 1920 v 9 hodin konána bude mimořádná valná hromada spolku »Skupina západočeských domkářů atd.« Dne 5. května 1920 oznámil výbor »Svazu západočeských domkářů a maloročníků v Plzni«, že svolává řádnou valnou hromadu jmenovaného spolku (»Skupiny«) na týž den v 10 hodin. Dne 12. května 1920 oznámila »Skupina« Martinem K. jako předsedou, že koná mimořádnou valnou hromadu spolkovou dne 28. května 1920. Téhož dne oznámil Svaz, že valná hromada Skupiny konavší se 9. května 1920 zbavila dosavadní výbor funkcí a zvolila výbor nový, v němž předsedou jest Josef V. a jednatelem Štěpán D.